

Zomervakantie, ja dáág! Heerlijk heerlijk voor Noorse Noren, maar ik garandeer je niks heerlijks voor ons buitenlanders zonder poen! Wat moeten wij doen dan? Zij hebben zo'n meerhuisje, berghuisje, zeehuisje, landhuisje, kusthuisje, zo eentje dat onze leraar ons leerde, ja, zo'n schierenkusthuisje, man! Plus huisje in Zweden, weet je. Huisje op Nesodden. Stel je voor, ze hebben huisje op schiereiland vlak bij Oslo! Niet dat alle Noorse Noren uit Oslo komen, maar toen ik dit hoorde, viel ik bijna flauwauw, joh. Zeg maar, je wilt op buiten-wc zitten, je rijdt gewoon een eindje Oslo uit naar buiten-wc. En dan zijn ze daar 'n paar weken. Ze plaatsen hun witte of roze konten op van die retegriezelige zwarte gaten, ook ligt er een vracht poep onder ze. Ik krijg hartaanval van die wc's, ik word daar zo parra van, man.

Ik denk zo, brodie, als volgt, zoals dat in net Noors heet: Bro, mijn papa heeft niet trein en container door Duitsland en Denemarken naar Noorwegen genomen om buiten te poepen. In buiten-wc met van die scheef houten wanden. Bouwsel dat elk moment kan omvallen. Hij is naar mooie, lange Noorwegen gekomen om binnen te poepen. Als hij absoluut buiten zou willen poepen, dan wij hebben massa's, en ik bedoel MASSA's grond buiten in Pakistan. Het probleem is alleen, in Pakistan zijn gigagiftige slangen, man. In Noorwegen het zijn van die schattige addertjes, met van die snijtanden. Lache dus, man!

Ik heb ze honderden keren gezien als ik rond bosmeer Grorudvannet loop om mezelf te vinden, om innerlijke rust te krijgen van me broertje en mijn ouders. Ze zijn zo ongevaarlijk, niet die familie van me, maar die adders. Ze glijden sloom over het pad, helemaal chill, ze hebben het naar hun zin omdat ze in Noorwegen leven. In Pakistan ik had een balverzakking gekregen van de slangen. Ten eerste was ik daar geen rondje om een meer gaan lopen om mezelf te vinden! Jezelf vinden hebben we van Noren geleerd. Pakistaanse ouders pakken sandaal en meppen je zo hard dat je de buitendeur niet eens meer vindt, how the fuck moet je jezelf dan nog vinden?

Een keer boste papa mij hard op me achterhoofd na een rondje om Grorudvannet, en toen vroeg hij: 'Hey, Mahmoud, heb je jezelf gevonden?' Ik zei nee, dus, per vergissing, omdat ik niet goed geluisterd had. Ik verzeker je, broer, hij vroeg mijn moeder om stoffer te halen, en toen hij zei: 'Ik ben niet naar Noorwegen gekomen zodat jij de hele tijd in het bos gaat rondlopen om naar jezelf te zoeken.' Ik zweer je, na die tijd kijk ik wel mooi uit met zeggen dat ik naar buiten ga om mezelf te vinden, ik zeg gewoon ik ga naar een vriend, ook al heb ik niet zoveel vrienden, hè.

Het punt is, na een zomervakantie in Pakistan je voelt je als fokking Marvel-held. Je hebt alles overleefd, ik maak geen geintjes! Hagedissen, kikkers, slangen, reptielen, kakkerlakken, enorme schurken van spinnen, alles! Plus allerlei ziektes, tyfus, tuberculose, herpes, het hele alfabet! Je overleeft dodelijke diarree, dus je bent veertig keer per dag naar de wc gevlogen en hebt geen druppel

water in je lijf over, broer. En straathonden! In Noorwegen de honden eten van die Pedigree en kauwen op speeltjes, ze zitten met hun baasjes naar nieuwsprogramma te kijken voor de laatste updates over de wereld. Gelukkige honden die glimlachen met mooie roze tong en mooie tanden, ze hebben het knettergezellig, net als de adders. Snap je? In Pakistan de honden hebben mest en poep gegeten, dode dierenlijken, weet jij verdomme veel wat ze gevrotten hebben! Ze hangen hele dagen loom rond, zoals de buitenlanders in multiculti-wijk Grønland en de Koerden in Oslo city die denken ze gaan 'n vrouw scoren. En dan als ze lekker hapje zien, ze slaan toe. Niet de Koerden, de honden. Zoals bijvoorbeeld een keer op vakantie in Pakistan een bastaardhond achter me aan liep. Ik had dunne poep die dag omdat ik massa chilicurry gegeten had. Smerige hond likte me reet, hij was uitgehongerd, alles was eten. Al die andere jongens uit het dorp lachten me uit. Daarna ik at massa naanbrood om verstopping te krijgen met opzet. De laatste drie weken in Pakistan moest ik nog twee keer naar de wc, gelukkig allemaal in zo'n chic restaurant met Engels toilet.

Maar ik verzeker je, man, meteen toen we op vliegveld Gardermoen bij Oslo landden ik blies de plee daar op alsof Derde Wereldoorlog uitbrak. Hij die na mij kwam, arme Noorse Noor, hij werd vergast op een belevens en een lucht die hij niet gauw vergeten zal. Broer, drie weken poep verdikt zich in je buik. De Noor wilde net ontspannen, misschien Pondus-strip lezen of de weerapp checken. Hij krijgt gegarandeerd nachtmerries tot op dag van vandaag. Arme Robert die na mij moest poepen. Ik stel me voor dat hij met keel-r praat en uit 't zuiden van Noorwegen komt. Hij stemde vast op de liberale

FuturistenPartij, de FrP, na dat wc-bezoek daar, dus. Hij dacht vast bij zichzelf: 'Ik wil niet van dat schijijitvolk in mijn land!' Nu heeft Robert zo'n Facebook-groep die heet 'Ze zijn van plan ons land overrr te nemen! Dat begint met brrrute poeplucht te verrrsprreiden!' Hij zit in z'n kelderappartement voor lichtgevend scherm en schrijft shitpraatjes over ons buitenlanders terwijl hij massa's likes krijgt van andere Noren die ook in kelder-appartementen voor lichtgevende computerschermen in het donker zitten.

Broer, de buiken van veel van ons soort mensen zitten zo vol chili, kebab en priklimo, hoe moeten wij nou het land overnemen? Door winden of boeren erop los te laten?

Noorwegen overnemen, dat is niet niks, er is massa bos hier, man! En hoe moet je Noordkaap overnemen? Welke zwarte zal daarheen gaan en zeggen: 'Ey brada's, nu ik heb Noordkaap overgenomen?' Wie durft helemaal naar Svalbard te reizen? En dan zo van: 'Hier ben ik, Toofiq, ik ga Svalbard overnemen, brada!' Ze hebben daar witte ijsberen, echt wel! Somaliërs kauwen de hele dag qat, die dunne gasten, wat moeten zij nou overnemen? Abdi met qat in z'n rugzak komt stad Bergen overnemen? De Somaliërs moeten slap lullen met vrienden in hun wijk Grønland terwijl ze echt mooie blazers aanhebben, hun vrouwen moeten hoop kinderen baren, ze hebben geen tijd om Noorwegen te gaan overnemen. De Irakezen treuzelen urenlang op zelfde kop koffie in hun favoriete café op de hoek. De Marokkanen moeten smoken, ze hebben geen tijd om het land over te nemen. De Turken moeten hun groenteshoppies runnen en Galatasaray tegen Fenerbahçe zien spelen in zo'n Turkencafé, ze hebben

geen tijd. De Pakistanen moeten taxi rijden, hun kinderen worden later doktoren, advocaten en ingenieurs, zij hebben ook geen tijd.

Dus nu Noorse vrouwen moeten meer eigenheimertjes gaan baren, hè. Zo'n Emil, Theo, Lukas en Sindre, weet je wel. Emma's, Nora's en Sara's. Zelfs de moeder van onze natie, Erna, zei in zo'n nieuwjaarstoespraak (toen ze nog minister-president was): 'Vrouwen, jullie moeten meer baren.' Ik geloof dat minister Siv Jensen tegen haar zei: 'Erna, je moet tegen ze zeggen, ashko meer, seks meer Noren, eet niet alleen bruine kaas, gojibessen en van die quinoa. Jullie moeten minder in tredmolen lopen, meer baren! Anders krijgen we op een dag Somalische of Berberse minister-president. Wollah, Erna zei vast tegen haar: 'Siv, jij bent psychobitch. Ik ben rustig, Bergenaar, ik regeer het land. Maar je kunt mij influisteren als er iets is, of we kunnen eigen whatsappgroep maken, waar je kunt zeggen wat ik moet zeggen.'

Stel je voor plaatsnaam Asker verandert in Askerbad-sjan, Bærum wordt Bæhhrum, broer. Bæhhhhhrumm. Snap je, broer?

Maar Noorse kinderen worden met ski's aan geboren, ze zijn breed die ski's, daarom Linda, Mari en Kari durven niet te baren, misschien. Onze Abdi wordt niet geboren met ski's aan, daarom Khalida baart en baart en baart.

Ik herinner me een keer we gingen op bezoek bij een tante, onthou alle Pakistaanse vrouwen van je moeders leeftijd of ouder zijn tantes, anders je hebt disrespect. We gingen op bezoek bij tante, zij had een dochter gekregen. In dezelfde kamer als van haar zagen we een buitenlander moeder die net bevallen was en bezoek had van al haar andere zeven kinderen, broer! Die kinderen waren

geboren met één jaar tussentijd, zo ongeveer, dus. Die gasten maakten hels kabaal in het ziekenhuis. Zweer je, arme Noorse verpleegkundigen keken geschokt naar ze. Want in Noorwegen, onthou alles is graag gemoedelijk. Siv Jensen wil niet te veel van ons soort hebben, want het is dan niet meer zo gemoedelijk. En als iets niet gemoedelijk is, dan Noorse Noren krijgen zo'n strenge blik, hun gezicht staat op mokken, of hoe 't ook heet. Hun ogen zeggen dat: 'Dít, dit is niet gemoedelijk. Nu vinden Gunnar en Karin de toestand niet leuk.'

Ik zit vaak op het bankje onder aan mijn flat te dagdromen elk uur, elke seconde, over verkassen dichterbij waar dingen gebeuren. Naar Oslo city, voorbij al die lelijke metrostations die wij hier hebben en waarin niemand zin heeft gehad ze es behoorlijk op te knappen. Ik voel me Osloos en heb zin om de hoofdstad te veroveren. Maar om de hoofdstad te veroveren je moet flus hebben, geld, monnie, klinkende cash in je zak, bro! Niks niet lekker voor ons, buitenlanders zonder poen die de bankjes hier in de buurt mogen verslijten. Ik verzeker je, zelfs de bankjes hier zijn ons zat. Zij zo van: 'Hi boys, hebben jullie niks anders te doen in de zomervakantie? Iedereen is de stad uit en scoort vitamine D in de zon, wij bankjes strekken onze gewrichten even, laten het houtwerk rusten. Moeten jullie je zwarte billen op ons zetten en urenlang blijven zitten terwijl jullie klagen over dat fokking loserleven van jullie?'

Het enige wat ik hoor op deze eerste dag van de zomervakantie is mijn moeder die als 'n gek roept vanaf de elfde verdieping, vanaf ons balkon, alsof er iemand in het gezin of in de grote familie is doodgegaan.

'Heeeey, Mahmoud! Ga es vier volle melk en drie kneippbroden kopen. Neem ook een kefir mee!'

En dan ze gooit munten naar beneden in een versleten Rema 1000-tasje, munten die mijn papa vast niet heeft kunnen gebruiken in zijn taxi-job omdat bijna iedereen betaalt met betaalkaart of app op smartphone. Ik zweer je, bro, als je dat tasje ziet, elke keer je wordt depri over je leven. Dat tasje, dat ben jij, maar zonder geld erin, snap je? Je zweeft rond als dat tasje in de lucht, droomt van betere dagen. Maar je wordt weer wakker elke keer dat het tasje de grond raakt en je moeder weer roept:

'Heeeey, Mahmoud, kreeg je het tasje te pakken? Niemand heeft het gepakt?'

'Ja,' antwoord ik, terwijl ik omhoogkijk naar de vrouw die mij gebaard heeft.

Maar mij heeft deze natie niet nodig, het zijn etnisch Noorse Noren die dit land nodig heeft. Mama roept alweer, ook al heb ik gezegd dat niemand het geld uit het tasje gepakt heeft, wie zou dat moeten zijn, hé, de snelste dief ter wereld of zo?

'Haal ook wat Bullet chili. En vergeet niet Naturell yoghurt. Je vader krijgt bloed in z'n ontlasting als ik pure chili in het eten stop! Ik moet met yoghurt mengen, dan hij krijgt balans in z'n buik. Plus haal twee grote Coca-Cola met suiker en een grote Sprite. Je oom drinkt alleen maar Sprite.'

Balans in z'n buik, my hazelnootbruin poepgat, dus! Mijn vader drinkt zo'n massa yoghurt, zo'n massa Biola, plundert de winkel leeg. Ik geloof zijn halve taxi-loon gaat op aan het systeem inwendig doorsmeren, dus! Toch stoot hij giftige dampoes uit, die dampoes zijn bruuut, broer! De milieupartij, de Groenen, zou moeten komen

en hem aangeven voor die uitstoot, ze hadden tolhefstation rondom zijn achterwerk moeten bouwen! Noorse Noren doen hun best om CO₂ te verlagen, papa verklooit de lucht met nog meer CO₂! Eigenlijk hij heeft de ozonlaag verknald geloof ik, want waar moeten Noren de lucht mee verknallen, huh? Met zalm, aardappels en zure room? Dat gaat niet, broer, dat is te mild eten! Kijk naar ze, die stakkers eten toch bijna alleen gele kaas op boterhammen, of witte kaas, ik heb het verschil nooit kunnen zien, of eten soort van knäckebröd met beleg. De enige kruiden die zij hebben zijn zout en peper, jawel. Als ze werkelijk willen opstijgen, ze stoppen kerriekruiden in visballetjessaus, dan ze voelen zich echt exotisch! Of wanneer ze van die Saritas' tikka masala hebben gegeten.

Oom over wie mama praat is de grote broer van papa. Hij denkt hij wordt inwendig gereinigd door Sprite te drinken, ik hoop hij laat niet net zoveel scheten als zijn kleine broer, dus. Dan we hebben zo'n bruut Pakistaans schetenorkest met twee broers die lekkage in hun kont krijgen elke keer als ze chili hebben gegeten.

Wij krijgen oom ji op bezoek met zo'n visum van twee maanden. Nee, hij heet niet Ji, ji is teken van respect, man! Ik verzeker je, Siv Jensen en haar partij waren zo bang dat hij de staat zou belazeren en langer dan twee maanden zou blijven, hij moest door zeventien interviews met de popo! Ze vroegen hem de stomste dingen, hij raakte in de war. Papa moest garantie geven dat hij middelen had om oom op bezoek te hebben, en dat hij hem niet zou achterhouden in het land. Waar hadden we hem moeten verstoppen? In onze kelderbox?

'Ja ja,' antwoord ik terwijl ik het tasje opraap dat betere dagen gekend heeft en eigenlijk aan vervanging toe is.

Maar dan ik herinner me de regel van mijn vader die hij me best streng heeft bijgebracht terwijl hij me diep in de ogen keek, alsof het diepste filosofie is: 'Ik ben niet naar Noorwegen gekomen om nieuw tasje te kopen elke keer dat ik naar de winkel ga, Mahmoud. Een tasje kan worden gebruikt tot het niet meer uitziet als een tasje.'

Mijn lieve moedertje roept weer, en dan gebeurt iets wat nog gênanter is.

'Kom op tijd, ik moet kefir op de kruiden en specerijen gieten. Blijf niet hangen bij die ezelvriend van je!'

Op moment dat mama papa's buik- en poepgatproblemen presenteert, alle buurvrouwen die beneden op de bankjes zitten of op hun balkons staan om kleren op te hangen horen mijn moeder. Nu ze zetten zich schrap zodat ze hun wijzevrouwenraad vanuit al hun verschillende culturen in gebroken Noors, Urdu of Punjabi omhoog kunnen roepen. Het is net een VN-vergadering, broer, maar het draait hier niet om honger, armoede en opwarming van de aarde, het draait om het poepgat van mijn papa! Ze sturen mondelinge berichten omhoog over wat ze kan doen zodat mijn vader minder bloed in zijn ontlasting zal krijgen van alle chili. Het is zo gênant dat ik aandrang voel om naar elfde etage te lopen, de flat in en door naar het balkon, en dan eraf te springen voor de ogen van mijn moeder, terwijl ik de praatjes over de dampoes van mijn vader langzaam naar de achtergrond hoor verdwijnen. Broer, ik hoor de raarste adviezen. 'Masseer zijn billen met ijsskoude mosterdolie.' Andere vrouw zegt met Koerdische melodie in d'r stem: 'Het schetenkanaal ligt in de ruggengraad, zuster, geef hem prikken met naalden die je hebt opgewarmd in olijfolie van zwarte olijven en eiwit!'

Broer, mijn onschuldige oren horen de stomste voorstellen, allemaal ze spelen voor dokter en fysiotherapeut. De billen van mijn vader kosten me al het zelfrespect dat ik hier in de buurt heb opgebouwd in bijna zestien lange jaren. Zelfs zesjarigen in de buurt kijken mij grijnzend aan, een moedersjochie zonder voortanden vraagt mij: 'Mahmoud, is het waar dat je papa pijn in zijn pillen heeft?'

Ik kijk omhoog naar mijn moeder die als een gek alle adviezen die ze krijgt op A4'tje schrijft. Ik hou zuurverdiende Noorse geld in me hand, in het versleten tasje. De meesten zijn happig op dit geld. Een tante was zo happig op Noors geld dat ze wat meenam naar Pakistan. Ze had het in kleine stapeltjes gesorteerd en die in massa's plastic folie om haar bovenlichaam gestopt, het plastic folie paar keer om elk stapeltje gerold en tamarinde en kurkuma erop gesmeerd. Maar ze werd gepakt door een stel honden die konden ruiken dat er te veel valuta om haar buik heen zaten. Hun neuzen speelden het klaar om voorbij de curry-combi van tante te ruiken.

Nu zit tante in een of andere vrouwengevangenis ergens in Verweggistan en stuurt gebreide sokken naar mij en mijn broertje met lelijke patronen, twee keer per jaar. Een keer ze stuurde een muts naar mij met zo'n totaal verprutst Marius-patroon – traditioneel Noors, weet je wel. Ik heb hem ergens ver weg in de kast verstopt. Als ik op een dag rijk word en naar een enorm appartement in het centrum verhuis, dan ik ben van plan om Marius-trui aan te trekken en 'm te combineren met Marius-muts. Ik ga compleet voor Marius-stijl, broer. Maar hier waar ik woon, als ik hier te veel Marius speel, dan de jongens in de buurt komen me in elkaar slaan. Daarom het beste

voor alle partijen, zoals Noorse Noren 't zo mooi zeggen, is om te zijn wie je bent, namelijk Mahmoud. Mijn doel is dat op een mooie dag Noorse Noren rondlopen met Mahmoud-trui. Er moeten curry-patronen op zitten, van die gebreide witte knofloken rondom de hele trui. Wat rode uien, stuk of wat groene chilipepers op onderste rij, wat rode chilivlokken in het midden. Mahmoud-trui, broski! Die zal als warme naan over de toonbank gaan. Een natte droom is dat Erna Solberg zo'n Mahmoud-trui aanheeft op nationale tv terwijl ze het volk toespreekt over de toestand van de natie. Stel je voor de knofloken en chilipepers huppelen heen en weer over haar borsten, broer! De uien dansen over haar buik terwijl ze op tv vertelt, zodat heel Noorwegen het ziet en hoort: 'Deze trui is supercomfortabel en van beste kwaliteit. Die Mahmoud is echt een trui-trendsetter.' Yo, man! Siv Jensen had mijn Mahmoud-trui zeker uitgemaakt voor sneaky islamisering. Ze fluistert altijd met creepy stem naar me, in mijn dromen: 'Nooooorse waarden, Mahmouuuuud, Noorse waaaaarden.'

Ik word wakker uit mijn dagdromen omdat ik mijn moeder hoor roepen:

'Heeey, Mahmoud, sta daar niet te lummelen, ga naar de winkel. Oom komt zo. Je moet opschieten!'